

Projekt

z dnia 21 kwietnia 2026 r.

Zatwierdzony przez

**UCHWAŁA NR .../XXI/2026
RADY GMINY DĘBOWIEC**

z dnia 28 kwietnia 2026 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi na uchwałę nr 131/XVIII/2025 Rady Gminy Dębowiec z dnia 16 grudnia 2025 r. w sprawie planu ogólnego gminy Dębowiec wraz z odpowiedzią na skargę

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1153 z późn. zm.) oraz art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 143 z późn. zm.), w związku z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1153 z późn. zm.), Rada Gminy Dębowiec uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Po zapoznaniu się ze skargą z dnia 7 kwietnia 2026 r. wniesioną przez osobę fizyczną na uchwałę nr 131/XVIII/2025 Rady Gminy Dębowiec z dnia 16 grudnia 2025 r. w sprawie planu ogólnego gminy Dębowiec, przyjmuje się stanowisko Rady Gminy Dębowiec dotyczące odpowiedzi na skargę, w brzmieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

2. Przekazuje się skargę wraz z odpowiedzią wskazaną w § 1 ust. 1 do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Dębowiec.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY
RADY

Grzegorz Cymorek

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Gliwicach
ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2
44-100 Gliwice**

- Skarżący:** (Dane zanonimizowano w wersji opublikowanej wraz z materiałami związku z jawnością załącznika do uchwały)
- Organ:** Rada Gminy Dębowiec
ul. Katowicka 6
43-426 Dębowiec

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Na podstawie art. 54 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U z 2018 r. poz. 1302 z późn.zm.) Rada Gminy Dębowiec, przekazuje skargę wniesioną dnia 7 kwietnia 2026 r. na uchwałę nr 131/XVIII/2025 Rady Gminy Dębowiec z dnia 16 grudnia 2025 r. w sprawie planu ogólnego gminy Dębowiec , wnosząc o :

1. Odrzucenie skargi bez badania jej zasadności z uwagi na brak legitymacji skargowej skarżącego, a na wypadek nieuwzględnienia wniosku o którym mowa w pkt 1:
2. oddalenie przedmiotowej skargi w całości jako niezasadnej,
3. zasądzenie od skarżącego na rzecz Organu kosztów postępowania według norm przepisanych.

uzasadnienie

Przedmiotem uchwały jest przyjęcie stanowiska Rady Gminy Dębowiec w zakresie odpowiedzi na skargę złożoną w dniu 7 kwietnia 2026 r. przez skarżącego na uchwałę nr 131/XVIII/2025 Rady Gminy Dębowiec z dnia 16 grudnia 2025 r. w sprawie planu ogólnego gminy Dębowiec. Podjęcie niniejszej uchwały nie dotyczy samego przekazania skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ponieważ obowiązek taki wynika wprost z art. 54 § 2 p.p.s.a. Organ przekazuje skargę sądowi wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy oraz odpowiedzią na skargę. Uchwała służy natomiast wyrażeniu stanowiska Rady Gminy Dębowiec - tj. odpowiedzi na skargę.

I. przesłanki odrzucenia skargi z uwagi na brak legitymacji skargowej skarżącego

W pierwszej kolejności organ wskazuje na fakt, że skarżący nie wykazał legitymacji skargowej i skarga powinna podlegać odrzuceniu bez badania jej zasadności. Jak wskazuje ugruntowane ale i najnowsze orzecznictwo Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach: „Legitymacja do wniesienia skargi w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g., wymaga, aby zaskarżony akt aktualnie i realnie godził w sferę prawną podmiotu przez wywołanie negatywnych następstw prawnych, np. przez zniesienie, ograniczenie czy też uniemożliwienie realizacji jego

uprawnienia lub interesu prawnego. Naruszenie interesu prawnego podmiotu składającego taką skargę musi mieć przy tym charakter bezpośredni, zindywidualizowany, obiektywny i realny. Do wniesienia skargi w ww. trybie nie legitymuje ani sama sprzeczność z prawem zaskarżonej uchwały, ani stan zagrożenia naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia. Prawo do wniesienia takiej skargi przysługuje podmiotowi, który wykaże naruszenie przez zaskarżoną uchwałę własnego interesu prawnego lub uprawnienia” (Wyrok WSA w Gliwicach z 5.03.2026 r., II SA/GI 1529/25).

W tym samym duchu, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie wskazał, że: „skarga złożona na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. nie ma charakteru *actio popularis*, a więc do jej wniesienia nie legitymuje interes faktyczny, ani sprzeczność z prawem zaskarżonej uchwały, ani też zagrożenie w przyszłości naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia. Naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia musi mieć miejsce, musi być realne i wynikać z aktu, na który w trybie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym wnoszona jest skarga. Przepis ten determinuje legitymację skargową, a także - zwłaszcza w przypadku kontroli aktów prawa miejscowego takich jak uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - zakres rozpoznania i orzekania sądu administracyjnego. Kontrola zaskarżonego aktu dokonywana jest w granicach wyznaczonych prawną ochroną przysługującą skarżącemu mającemu tytuł prawny do oznaczonej nieruchomości objętej planem; w konsekwencji ewentualne uwzględnienie skargi powinno nastąpić wyłącznie w części wyznaczonej indywidualnym interesem skarżącego. Innymi słowy zakres sprawy sądownoadministracyjnej zainicjowanej skargą wniesioną na podstawie art. 101 u.s.g. wyznacza zakres naruszenia interesu prawnego skarżącego. "Odnosząc się do tego zagadnienia należy wskazać, że w orzecznictwie przyjmuje się, że tylko wadliwe ustalenia, które dezintegrują postanowienia całego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, skutkują stwierdzeniem nieważności uchwały przyjmującej ten plan w całości. W przeciwnym razie nieważność dotyczyć może tylko części planu" (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2011 r., II OSK 1287/11, LEX nr 1068986 oraz z dnia 19 listopada 2014 r., II OSK 1063/13, LEX nr 1658035)” (Wyrok WSA w Krakowie z 5.03.2026 r., II SA/Kr 27/26). Podobnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi wskazał, że: „Istotnym warunkiem umożliwiającym zaskarżenie uchwały samorządowej jest nie tylko jej obiektywna niezgodność z prawem materialnym, kształtującym sytuację prawną podmiotu skarżącego, ale także konieczność wykazania, że uchwała w sposób rzeczywisty i bezpośredni narusza interes prawny skarżącego, przez co należy rozumieć ograniczenie, zniesienie lub uniemożliwienie realizacji tego interesu” (Wyrok WSA w Łodzi z 6.06.2023 r., II SA/Łd 362/23).

Zgodnie z art. 58 § 1 pkt 5a p.p.s.a. jeżeli interes prawny lub uprawnienie wnoszącego skargę na uchwałę lub akt, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, nie zostały naruszone stosownie do wymagań przepisu szczególnego - sąd odrzuca skargę.

Wobec powyższego, uzasadnione jest przyjęcie stanowiska o braku podstaw do uwzględnienia skargi z dnia 7 kwietnia 2026 r. przede wszystkim dlatego, że skarżący nie wykazał naruszenia swojego interesu prawnego w rozumieniu art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1153 z późn. zm.).

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 3 września 2004 r., sygn. akt OSK 476/04, „W przeciwieństwie do postępowania prowadzonego na podstawie Kodeksu postępowania administracyjnego, w którym stroną może być każdy, czyjego interesu prawnego lub uprawnienia dotyczy postępowanie, stroną w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (...) może być jedynie podmiot, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone”.

W tym miejscu należy przytoczyć stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego, wyrażone w wyroku z dnia 23 września 2016 roku (II OSK 914/15), zgodnie z którym „Interes prawny można wywodzić tylko z treści normy prawa materialnego (należącej do każdej gałęzi prawa, nie tylko prawa administracyjnego) dającej się za każdym razem indywidualnie określić i wyodrębnić spośród innych norm - normy, której treść można do końca ustalić. Interes prawny nie może być zatem wyprowadzony tylko z faktu istnienia jakiegoś aktu prawnego, czy jakiejś instytucji prawnej”. Oznacza to, że nie można jedynie domniemywać istnienia interesu prawnego, musi on być odpowiednio wykazany, zaś jego podstawą jest przepis prawa, przy czym w tym przypadku nie należy stosować wykładni rozszerzającej.

Należy zatem przyjąć, że interes prawny powinien być aktualny i realny, osobisty (własny, indywidualny) oraz dotyczyć bezpośrednio sfery prawnej określonego podmiotu. Naruszenie interesu prawnego podmiotu składającego skargę musi cechować się bezpośredniością, aktualnością i realnością. Uchwała, czy konkretne

jej postanowienie, musi więc rzeczywiście naruszać istniejący w dacie podejmowania uchwały interes prawny skarżącego (wyrok WSA w Szczecinie z 15.01.2015 r., II SA/Sz 973/14, LEX nr 1644039).

Aktualność interesu prawnego oznaczałaby, że w dacie wejścia w życie takiego aktu interes ten w danej sytuacji faktycznej i prawnej obiektywnie istnieje. Wymóg ten wiąże się z „realnością” interesu prawnego. Powinien on rzeczywiście istnieć we wskazanej dacie. Nie może to być interes tylko przewidywany w przyszłości ani też hipotetyczny. Naruszenie interesu konkretnej osoby ma polegać na stworzeniu realnego zagrożenia, istniejącego już w chwili wejścia w życie uchwały, a jeżeli nie zostanie zniwelowane na skutek wezwania do usunięcia naruszenia prawa, w dacie wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Naruszenie to nie może polegać na tym, że w przyszłości uchwała mogłaby wywołać skutki bliżej nieokreślone, czyli stwarzać zagrożenie wystąpienia naruszenia w przyszłości (wyrok NSA z 22.07.2008 r., I OSK 277/08)

Interes prawny, którego istnienie warunkuje przyznanie legitymacji skargowej na podstawie art. 101 u.s.g., powinien bezpośrednio dotyczyć sfery prawnej skarżącego. Brak bezpośredniego wpływu uchwały (zarządzenia) na sferę prawną określonego podmiotu nie pozwala na przyznanie mu stosownej legitymacji. Pogląd taki akceptuje NSA w wyroku z 3.08.2007 r., II OSK 614/07, LEX nr 334317, dotyczącym braku bezpośredniego oddziaływania na sferę prawną adresatów postanowień studium zagospodarowania przestrzennego gminy. W wyroku tym podniesiono, że postanowienia studium są kierowane do organów gminy i wiążą je przy sporządzaniu planów miejscowych, nie są natomiast adresowane do podmiotów spoza systemu administracji publicznej ani też bezpośrednio nie kształtują ich sytuacji prawnej. Przy tak ustawowo określonym charakterze studium trudno mówić w tym przypadku o naruszeniu interesu prawnego lub uprawnienia skarżącej w rozumieniu przepisu art. 101 ust. 1 u.s.g. Studium jako akt planowania, wiążący organy gminy w tym zakresie, może zatem jedynie pośrednio wpływać na prawa i obowiązki podmiotów spoza systemu organów administracji publicznej, przez co jednak nie dochodzi do bezpośredniego naruszenia indywidualnych interesów prawnych lub uprawnień tych podmiotów.

W orzecznictwie utrwalony jest również pogląd, że brak wykazania naruszenia interesu prawnego skutkuje odrzuceniem skargi bez badania jej zasadności. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 8 listopada 2023 r., sygn. akt II SA/Gd 338/23, „Natomiast brak legitymacji skargowej prowadzić musi do odrzucenia skargi, bez badania zasadności zarzutów odnoszących się do skarżonego aktu”. Tożsame stanowisko zostało wyrażone także w wyroku WSA w Gdańsku z dnia 8 lutego 2023 r., sygn. akt II SA/Gd 506/22.

Mając na uwadze takie stanowisko doktryny, zasadnym jest odniesienie się zarówno do istnienia lub nieistnienia interesu prawnego skarżącego (które to warunkuje uprawnienie do złożenia skargi w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g.), a także do każdego z przedstawionych w piśmie, będącego przedmiotem niniejszego postępowania, zarzutów, gdyż to właśnie wskazane zarzuty, w dodatku jedynie w zakresie, w jakim ewentualnie faktycznie dotyczą interesu prawnego skarżącego, powinny być podstawą postępowania i określają granice, w jakich sądy badają skarżony akt prawny. Warunkiem jej dopuszczalności oraz skuteczności podniesionych zarzutów jest wykazanie przez skarżącego naruszenia interesu prawnego o charakterze bezpośrednim, zindywidualizowanym, obiektywnym i realnym. Tymczasem w niniejszej sprawie przesłanki te nie zostały spełnione – co niniejszym organ wykazuje.

Plan ogólny gminy, jako akt planowania o charakterze strategicznym, nie stanowi podstawy do określania sposobu zagospodarowania nieruchomości i nie wywołuje bezpośrednich skutków wobec właścicieli gruntów, wobec czego nie ma wpływu na możliwość zagospodarowania nieruchomości skarżącego, gdyż zgodnie z art. 4 ust. 1 oraz art. 14 ust. 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, podstawowym aktem prawa miejscowego określającym przeznaczenie terenu, sposób jego zagospodarowania i warunki zabudowy jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, który nadal i niezmiennie obowiązuje, niezależnie od przyjęcia planu ogólnego.

Organ jednoznacznie wskazuje, że przyjęty zaskarżaną uchwałą plan ogólny nawet w najmniejszym stopniu nie ogranicza możliwości zagospodarowania nieruchomości skarżącego ani w stosunku do dotychczas obowiązującego studium zagospodarowania przestrzennego, a zwłaszcza w stosunku do obowiązującego dla obszaru nieruchomości skarżącego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Organ wskazuje też, że zgodnie z art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1688 z późn. zm.), studium wygasa z mocy prawa z dniem 31 czerwca 2026 r.

1. Porównanie planu ogólnego przyjętego zaskarżaną uchwałą i dotychczas obowiązującego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy

Przepisy Planu Ogólnego nie pogarszają możliwości planistycznych w zakresie tworzenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego dla nieruchomości skarżącego w stosunku do dotychczas obowiązującego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego a tym samym uchwałą nie narusza interesów osoby skarżącej. Możliwości zagospodarowania nieruchomości osoby skarżącej są takie same po wejściu w życie zaskarżanej uchwały jak przed jej wejściem w życie.

Plan ogólny przyjęty zaskarżaną uchwałą przewiduje, że nieruchomość skarżącego w znacznej części znajduje się w strefie wielofunkcyjnej z zabudową zagrodową 100SZ, której profil podstawowy obejmuje teren zabudowy zagrodowej, teren produkcji w gospodarstwach rolnych, teren akwakultury i obsługi rybactwa, teren komunikacji, teren zieleni urządzonej, teren ogrodów działkowych oraz teren infrastruktury technicznej, natomiast profil dodatkowy obejmuje teren rolnictwa z zakazem zabudowy, teren zieleni naturalnej oraz teren wód.

Zgodnie z Uchwałą nr 131/XVIII/2025 Rady Gminy Dębowiec z dnia 16 grudnia 2025 r. w sprawie planu ogólnego gminy Dębowiec opublikowaną w Dz. Urz. Woj. Śląskiego w dniu 17 grudnia 2025 r., poz. 7767, dla działki skarżącej uchwałą osoby fizycznej przewiduje się następujący rodzaj zagospodarowania nieruchomości (opisano profile podstawowy i dodatkowy – przy czym zgodnie z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 8 grudnia 2023 r. w sprawie projektu planu ogólnego gminy, dokumentowania prac planistycznych w zakresie tego planu oraz wydawania z niego wypisów i wyrysów, przy uchwalaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w oparciu o plan ogólny uwzględnia się zapisy profilu podstawowego i na warunkach zgodnych z przepisami rozporządzenia właściwego w sprawie planów zagospodarowania przestrzennego, można fakultatywnie uwzględnić zapisy profilu dodatkowego):

- 100SZ- strefa wielofunkcyjna z zabudową zagrodową

Nazwa: strefa wielofunkcyjna z zabudową zagrodową

Profil podstawowy: teren zabudowy zagrodowej, teren produkcji w gospodarstwach rolnych, teren akwakultury i obsługi rybactwa, teren komunikacji, teren zieleni urządzonej, teren ogrodów działkowych, teren infrastruktury technicznej

Profil dodatkowy: teren rolnictwa z zakazem zabudowy, teren zieleni naturalnej, teren wód

Maksymalna nadziemna intensywność zabudowy: 0.2

Maksymalna wysokość zabudowy: 12.0 m

Maksymalny udział powierzchni zabudowy: 20%

Minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej: 70%

- 110SJ- strefa wielofunkcyjna z zabudową mieszkaniową jednorodzinną

Profil podstawowy: teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, teren usług, teren komunikacji, teren zieleni urządzonej, teren ogrodów działkowych, teren infrastruktury technicznej

Profil dodatkowy: teren zieleni naturalnej, teren wód

Maksymalna nadziemna intensywność zabudowy: 1

Maksymalna wysokość zabudowy: 12.0 m

Maksymalny udział powierzchni zabudowy: 40%

Minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej: 50%

- 68SO- strefa otwarta

Profil podstawowy: teren rolnictwa z zakazem zabudowy, teren lasu, teren zieleni naturalnej, teren wód, teren komunikacji, teren ogrodów działkowych, teren infrastruktury technicznej

Ujęcie w Planie ogólnym obrazuje szkic poglądowy nr 1 (poniżej):

Również obowiązujące przed wejściem w życie planu ogólnego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Dębowiec przewidywało dla terenów rolniczych dopuszczenie realizacji zabudowy zgodnie z ustawą o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Zgodnie z uchwałą Nr 8/11/2014 Rady Gminy Dębowiec z dnia 30 grudnia 2014 r. w sprawie uchwalenia Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Dębowiec", dla nieruchomości osoby skarżącej przewiduje się następujący rodzaj zainwestowania:

- 11I-R - tereny rolnicze

Przeznaczenie podstawowe: tereny rolnicze

Przeznaczenie dopuszczalne: realizacja zabudowy zgodnie z ustawą o ochronie gruntów rolnych i leśnych

Uwagi i ograniczenia: w przypadku realizacji obiektów produkcji zwierzęcej wymaga się zachowania odległości nie mniejszej niż 200m od terenów zabudowy mieszkaniowej oraz mieszkaniowej jednorodzinnej i usługowej

- 11I-MN - tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej

Przeznaczenie Podstawowe: tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej Parametry i wskaźniki urbanistyczne:

minimalna powierzchnia terenu biologicznie czynna (%): 50

- wysokość budynków: 12 m

- maksymalna powierzchnia zabudowy (%): 40

Przeznaczenie Dopuszczalne:

U - tereny zabudowy usługowej - usługi publiczne i komercyjne,

RM i RU jako rozbudowa istniejącej produkcji rolnej, gospodarki rolnej, ogrodniczej i hodowlanej, usługi agroturystyczne, zabudowa letniskowa - rekreacji indywidualnej

-71-ZZ- tereny zadrzewień i trwałych użytków zielonych

Przeznaczenie podstawowe: tereny zadrzewień i trwałych użytków zielonych

Przeznaczenie dopuszczalne: tereny rolnicze

Uwagi i ograniczenia: Na terenach podmokłych zlokalizowanych wzdłuż cieków wodnych obowiązuje ochrona istniejącej zieleni łąkowej, zadrzewień, wód powierzchniowych wraz z ostojami wodnymi i nadwodnymi ptactwa i przedstawicieli ichtiofauny.

Zakaz realizacji zabudowy za wyjątkiem:

- sieci i urządzeń infrastruktury technicznej, - rozbudowy istniejących budynków.

-drogi publiczne klasy dojazdowej „KDD”

Ujęcie w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Dębowiec obrazuje szkieł pogłądowy nr 2 (poniżej):

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego przyjęty Uchwałą Rady Gminy w Dębowcu nr 220/XXXI/2017 z dnia 19 września 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Dębowiec opublikowaną w Dz. Urz. Woj. Śląskiego nr poz. 5097 z dnia 28 września 2017 r. oraz Uchwałą Nr 53/VII/2024 Rady Gminy Dębowiec z dnia 26 listopada 2024 r. w sprawie zmiany części tekstowej miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Dębowiec w zakresie ustaleń dla terenów: O3PU, O12PU, G1PU, G3PU, G1PU/UC, K2PU, D4PU, DSPU, D3PU, DIKS, G2U opublikowaną w Dz. Urz. Woj. Śląskiego nr poz. 7999 z dnia 29 listopada 2024 r., stanowi, że nieruchomość w znacznej części znajduje się w terenie rolniczym (I6R), którego przeznaczenie podstawowe to grunty orne z dopuszczeniem zabudowy zagrodowej, obiektów przetwórstwa rolno-spożywczego, zabudowy związanej z działalnością rolniczą za wyjątkiem obiektów chowu i hodowli zwierząt gospodarskich, stanowiących przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz stawy rybne i zbiorniki wodne dla potrzeb rolnictwa.

Zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego gminy Dębowiec zatwierdzonym Działka ewidencyjna osoby skarżącej zlokalizowana jest w terenie symbolami:

-I6R dla których ustalenia stanowią tereny rolnicze o symbolach: od DIR do D47R, od SIR do S35R, od IIR do I28R, od KIR do K19R, od GIR do GISR, od LIR do L16R, od OIR do O22R,

1) Przeznaczenie podstawowe: grunty orne.

2) Przeznaczenie uzupełniające:

a) zabudowa zagrodowa,

b) obiekty przetwórstwa rolno-spożywczego, zabudowa związana z działalnością rolniczą nie wymieniona w lit. a za wyjątkiem obiektów chowu i hodowli zwierząt gospodarskich, stanowiących przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko,

c) stawy rybne i zbiorniki wodne dla potrzeb rolnictwa.

3) Dopuszcza się:

- a) sieci infrastruktury technicznej dla potrzeb rolnictwa i mieszkańców gminy,
 - b) remonty istniejących sieci infrastruktury technicznej nie wymienionych w lit. a,
 - c) drogi dojazdowe do gruntów rolnych,
 - d) place, miejsca do parkowania, garaże dla potrzeb funkcji rolniczej, o której mowa w pkt 2. 4) W związku z faktem, iż tereny o symbolach: 116R, 117R położone są w granicach obszarów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych obowiązuje zachowanie ustaleń zawartych w §10 ust. 3.
- 5) Parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu:
- a) maksymalna intensywność zabudowy -0,2,
 - b) minimalna intensywność zabudowy-0,002,
 - c) maksymalna wielkość powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki - 20%, d) maksymalna wysokość budynków-12 m,
 - e) powierzchnia terenu biologicznie czynna - minimum 70 % powierzchni działki,
 - f) geometria dachów: dachy płaskie, a także dachy jednospadowe lub wielospadowe, o kącie nachylenia połaci dachowych do 45o,
 - g) nieprzekraczalna linia zabudowy zgodnie z oznaczeniem graficznym na rysunku planu.

- 114ZN dla których ustalenia stanowią:

Tereny trwałych użytków zielonych o symbolach: od DIZN do D29ZN, od S1ZN do S25ZN, od IIZN do 116ZN, od KIZN do K2IZN, od GIZN do G3ZN, od ŁIZN do L3ZN, od OIZN do 019ZN.

1) Przeznaczenie podstawowe: łąki i pastwiska.

2) Dopuszcza się:

- a) zadrzewnia śródpolne,
 - b) stawy rybne i zbiorniki wodne dla potrzeb rolnictwa,
 - c) realizację sieci infrastruktury technicznej dla potrzeb rolnictwa i mieszkańców gminy,
 - d) remonty istniejących sieci i urządzeń infrastruktury technicznej nie wymienionych w lit. c.
 - e) realizację dróg dojazdowych do gruntów rolnych.
- 3) Na terenach obowiązuje zakaz realizacji budynków.

-129MN dla których ustalenia stanowią:

2. Tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej o symbolach: od D1MN do D83MN, od S1MN do S56MN, od IIMN do 131MN, od KIMN do K28MN, od GIMN do G32MN, od LIMN do L10MN, od O1MN do 041MN.

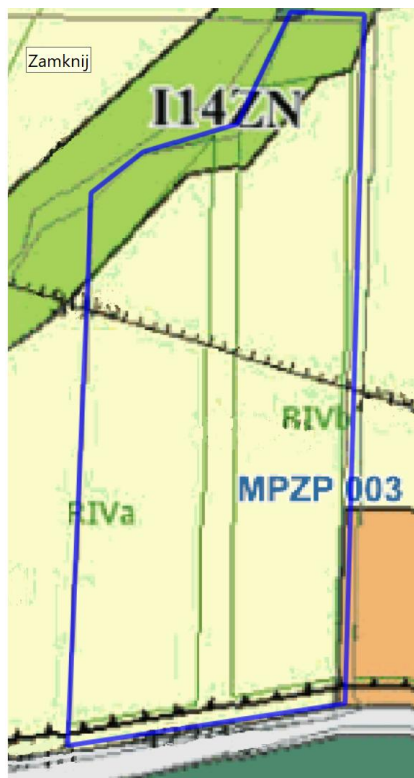
1) Przeznaczenie podstawowe: zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna.

2) Przeznaczenie uzupełniające: zabudowa usługowa z zastrzeżeniem pkt 3 lit. c, die,

3) Na terenach, o których mowa w ust. 2 obowiązuje zakaz realizacji:

- a) garaży zbiorowych,
 - b) budynków mieszkalnych w zabudowie szeregowej,
 - c) usług uciążliwych,
 - d) zabudowy usługowej na terenach: od O10MN do O12MN,
 - e) obiektów związanych z obsługą pojazdów na terenach: 09MN, 04MN, 032MN, 033MN, 08MN.
- 4) W związku z faktem, iż tereny o symbolach: \$32MN, S33MN, K17MN położone są w granicach obszarów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych obowiązuje zachowanie ustaleń zawartych w§ 10 ust. 3.
- 5) Dopuszcza się
- a) rozbudowę istniejących budynków mieszkalnych wielorodzinnych zgodnie z parametrami i wskaźnikami kształtowania zabudowy, o których mowa w pkt 6,
 - b) realizację urządzeń sportu i rekreacji.
- 6) Parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu:
- a) maksymalna intensywność zabudowy -1,0,
 - b) minimalna intensywność zabudowy-0,01,
 - c) maksymalna wielkość powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki budowlanej - 40% z zastrzeżeniem lit. d oraz e,
 - d) maksymalna wielkość powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki budowlanej na terenach: od O8MN do OIIMN oraz O4MN, 032MN, 033MN-30%,
 - e) maksymalna wielkość powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki budowlanej na terenie: O12MN-15%,
 - f) maksymalna wysokość budynków z zastrzeżeniem lit. g-12 m,
 - g) maksymalna wysokość budynków gospodarczych i garaży -6 m,

- h) powierzchnia terenu biologicznie czynna - minimum 50% powierzchni działki budowlanej z zastrzeżeniem lit. i,
- i) powierzchnia biologicznie czynna na terenach: 012MN - minimum 60% powierzchni działki budowlanej.
- j) geometria dachów: dachy dwuspadowe lub wielospadowe, o kącie nachylenia połaci dachowych od 15 do 45° z zastrzeżeniem lit. k,
- k) dopuszcza się stosowanie dachów jednospadowych w obiektach gospodarczych garażach oraz wiatach,
- l) nieprzekraczalne linie zabudowy zgodnie z oznaczeniem graficznym na rysunku planu. 7) maksymalna powierzchnia zabudowy budynków usługowych realizowanych w ramach przeznaczenia uzupełniającego nie może przekraczać 15% powierzchni działki budowlanej.
- Ujęcie w Miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy Dębowiec obrazuje szkic poglądowy nr 3 (poniżej):

Powyższe prowadzi do wniosku, że w zakresie możliwości przeznaczenia terenów przedmiotowej nieruchomości osoby skarżące wejście w życie uchwały nie spowodowało żadnej szkody.

We wszystkich trzech uchwałach nieruchomość pozostaje związana z funkcją rolniczą, z dopuszczeniem zabudowy zagrodowej oraz zabudowy związanej z działalnością rolniczą a możliwości zagospodarowania nieruchomości są tożsame. Tym samym nie sposób przyjąć, aby zaskarżona uchwała pogorszyła sytuację prawną skarżącego albo ograniczyła jego uprawnienia właścicielskie.

W tym stanie faktycznym i prawnym osoba skarżąca uchwałę nie wykazała interesu prawnego legitymującego do wniesienia skargi. Interesu tego nie sposób także ustalić porównując możliwość zagospodarowania nieruchomości osoby wnoszącej skargę wynikającą z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obowiązującego niezmiennie i niezależnie od przyjęcia planu ogólnego. Istnienia interesu prawnego nie sposób także ustalić przyrównując planu ogólnego z zapisami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy – gdzie możliwość zagospodarowania nieruchomości skarżącego pozostaje bez zmian niezależnie od uchwalenia planu ogólnego.

Organ wskazuje też, że osoba wnosząca skargę nie składała wniosków ani uwag do planu ogólnego na etapie procedury jego uchwalania. Nie brała tym samym udziału w ogłoszonych konsultacjach społecznych – w tym nawet w spotkaniu otwartym i konsultacjach z projektantem.

II. Przesłanki do oddalenia skargi jako niezasadnej

Niezależnie od powyższego zarzuty skargi są niezasadne także merytorycznie. Odnosząc się do poszczególnych zarzutów.

1. Zarzut braku wymaganych elementów planu ogólnego – uchwała nie zawiera części tekstowej określającej ustalenia planu, co narusza przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennych

Odnosząc się do zarzutu braku wymaganych elementów planu ogólnego, wskazać należy, że plan ogólny gminy został odrębnie i szczegółowo uregulowany w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z art. 13a ust. 4 tej ustawy w planie ogólnym określa się strefy planistyczne oraz gminne standardy urbanistyczne, a fakultatywnie również obszary uzupełnienia zabudowy i obszary zabudowy śródmiejskiej. Z kolei art. 13a ust. 7 stanowi wprost, że plan ogólny gminy jest aktem prawa miejscowego. Oznacza to, że ustawodawca sam określił zarówno materialną treść planu ogólnego, jak i jego charakter prawny, nie wymagając przy tym, aby miał on konstrukcję tożsamą z dotychczasowymi aktami planistycznymi albo aby jego treść była ujmowana wyłącznie w tradycyjnej, opisowej postaci tekstowej.

Zgodnie z art. 67a ust. 1–3 u.p.z.p. organy właściwe do sporządzania projektów aktów planowania przestrzennego tworzą oraz prowadzą zbiory danych przestrzennych, które obejmują co najmniej lokalizację przestrzenną obszaru objętego aktem planowania przestrzennego, atrybuty zawierające informacje o akcie oraz część graficzną w postaci cyfrowej reprezentacji. W odniesieniu do planu ogólnego ustawodawca przewidział ponadto szczególny zakres danych przestrzennych w art. 67a ust. 3a u.p.z.p. Tym samym odwołanie się w uchwale do danych przestrzennych nie tylko nie jest niedopuszczalne, lecz stanowi element ustawowo przewidzianego modelu tego aktu. Ponadto należy wskazać, iż ustawa nie przewiduje dla planu ogólnego wymogu odrębnej tekstowej części normatywnej w układzie postulowanym przez skarżącego, lecz przyjmuje model oparty na danych przestrzennych, załączniku i oznaczeniach określonych przepisami wykonawczymi.

Zgodnie z § 5 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 8 grudnia 2023 r. w sprawie projektu planu ogólnego gminy, dokumentowania prac planistycznych w zakresie tego planu oraz wydawania z niego wypisów i wyrysów (Dz. U. poz. 2758 z późn. zm.): „Projekt planu ogólnego gminy, zwanego dalej "planem ogólnym", sporządza się w formie danych przestrzennych, o których mowa w art. 67a ust. 3 i 3a ustawy, tworzonych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 67b ustawy”. Dodatkowo § 6 ww. rozporządzenia stanowi, że sposób stosowania oznaczeń, nazewnictwa, standardów oraz sposób prezentacji graficznej danych przestrzennych określa załącznik nr 2 do rozporządzenia. Rozporządzenie reguluje zarazem dokumentowanie prac planistycznych oraz wydawanie wypisów i wyrysów z planu ogólnego, co dodatkowo potwierdza, że ustawodawca przyjął dla tego aktu formę cyfrową i zintegrowaną. W zgodzie z tymi wymogami został sporządzony plan ogólny przyjęty zaskarżaną uchwałą.

Zarzut, iż uchwała nie zawiera części tekstowej określającej ustalenia planu, opiera się na błędnym założeniu, że plan ogólny powinien być skonstruowany analogicznie do innych aktów planistycznych, w szczególności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Tymczasem ustawodawca odrębnie określił elementy planu ogólnego, odrębnie uregulował procedurę jego sporządzania oraz przewidział delegację ustawową do określenia szczegółowego sposobu przygotowania projektu planu, dokumentowania prac planistycznych oraz wydawania z niego wypisów i wyrysów. Nie można zatem skutecznie zarzucać uchwale braku elementu, którego ustawa nie przewiduje w formie postulowanej przez skarżącego. Wobec powyższego forma planu ogólnego została przyjęta zgodnie z przepisami a zarzut osoby skarżącej jest w tym zakresie nieuzasadniony jako nie znajdujący podstawy w obowiązującym stanie prawnym.

2. Zarzut braku norm prawa miejscowego w treści uchwały – akt nie zawiera norm prawnych, a jedynie odsyła do danych przestrzennych, co jest niedopuszczalne dla aktu prawa miejscowego

Zarzut braku norm prawa miejscowego w treści uchwały jest również chybiony. Ustawodawca przyjął dla planu ogólnego model zintegrowany z danymi przestrzennymi. Zgodnie z art. 67a ust. 1–3 u.p.z.p. organy właściwe do sporządzania projektów aktów planowania przestrzennego tworzą oraz prowadzą zbiory danych przestrzennych, które obejmują co najmniej lokalizację przestrzenną obszaru objętego aktem planowania przestrzennego, atrybuty zawierające informacje o akcie oraz część graficzną w postaci cyfrowej reprezentacji. W odniesieniu do planu ogólnego ustawodawca przewidział ponadto szczególny zakres danych przestrzennych

w art. 67a ust. 3a u.p.z.p. Tym samym odwołanie się w uchwale do danych przestrzennych nie tylko nie jest niedopuszczalne, lecz stanowi element ustawowo przewidzianego modelu tego aktu. Ponadto należy wskazać, iż ustawa nie przewiduje dla planu ogólnego wymogu odrębnej tekstowej części normatywnej w układzie postulowanym przez skarżącego, lecz przyjmuje model oparty na danych przestrzennych, załączniku i oznaczeniach określonych przepisami wykonawczymi.

Powyższe potwierdza rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 8 grudnia 2023 r. w sprawie projektu planu ogólnego gminy, dokumentowania prac planistycznych w zakresie tego planu oraz wydawania z niego wypisów i wyrysów (Dz. U. z 2023 r. poz. 2758, ze zm.). Zgodnie z § 5 ust. 1 tego rozporządzenia „projekt planu ogólnego gminy, zwanego dalej „projektem planu ogólnego”, sporządza się w formie danych przestrzennych”, natomiast § 6 stanowi, że sposób stosowania oznaczeń, nazewnictwa, standardów oraz sposób prezentacji graficznej danych przestrzennych określa załącznik nr 2 do rozporządzenia. Rozporządzenie reguluje zarazem dokumentowanie prac planistycznych oraz wydawanie wypisów i wyrysów z planu ogólnego, co dodatkowo potwierdza, że ustawodawca przyjął dla tego aktu formę cyfrową i zintegrowaną.

W kontekście całości treści zarzutu organ wskazuje też, że „stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego akty prawa miejscowego winny regulować kwestie wynikające z delegacji ustawowej w taki sposób, by przyjęte w oparciu o nią normy uzupełniały przepisy powszechnie obowiązujące. Ustawodawca, formułując określoną delegację do wydania aktu wykonawczego, przekazuje upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii nie objętych dotąd żadną normą o charakterze powszechnie obowiązującym, w celu ukształtowania stanu prawnego uwzględniającego m.in. specyfikę, możliwości i potrzeby środowiska, do którego właściwy akt jest skierowany. Z istoty aktu prawa miejscowego wynika niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na powtarzaniu bądź modyfikacji wiążących go norm o charakterze powszechnie obowiązującym” (Wyrok WSA we Wrocławiu z 23.04.2024 r., IV SA/Wr 30/24).

Wobec powyższego zarzut jest chybiony, gdyż tutejszy Organ działał na podstawie i w granicach prawa, działając w granicach zasady legalizmu, wynikającej z art. 7 Konstytucji RP, co uniemożliwia uznanie, iż doszło do naruszenia, bądź też rażącego naruszenia prawa.

3. Zarzut naruszenia zasady określoności prawa. Nie jest możliwe ustalenie przeznaczenia terenu ani ograniczeń dotyczących nieruchomości bez analizy specjalistycznych plików co narusza art. 2 Konstytucji RP

Odnosząc się do zarzutu naruszenia zasady określoności prawa, wskazać należy, że także ten zarzut abstrahuje od obowiązujących norm przepisów prawa powszechnie obowiązującego.

Podstawa prawna stosowania plików GML przy planie ogólnym wynika zarówno z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jak i rozporządzeń wykonawczych dotyczących danych przestrzennych – co osoba skarżąca pomija.

Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wprowadza obowiązek tworzenia dokumentów planistycznych (w tym planu ogólnego gminy) w formie danych przestrzennych, a nie tylko jako dokumentu tekstowo-graficznego. Art. 13h ust. 3-5 u.p.z.p. wskazują, że część graficzną uzasadnienia planu ogólnego sporządza się w postaci elektronicznej w obowiązującym państwowym systemie odniesień przestrzennych.

W związku z delegacją ustawową wynikającą z art. 13 m ust. 2 u.p.z.p. regulacje w zakresie projektu planu ogólnego określa Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 8 grudnia 2023 r. w sprawie projektu planu ogólnego gminy, dokumentowania prac planistycznych w zakresie tego planu oraz wydawania z niego wypisów i wyrysów (Dz. U. poz. 2758 z późn. zm.).

Zgodnie z § 5 ust. 1 ww. rozporządzenia projekt planu ogólnego gminy, zwanego dalej "planem ogólnym", sporządza się w formie danych przestrzennych, o których mowa w art. 67a ust. 3 i 3a ustawy, tworzonych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 67b ustawy. Ponadto § 7 ust. 4–5 tego samego rozporządzenia przewiduje, że dokumentację prac planistycznych prowadzi się w postaci elektronicznej, a dopuszczalne formaty plików muszą być zgodne z formatami określonymi w przepisach wydanych na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

W art. 67b ustawy wskazano delegację ustawową w tym zakresie - „Minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa określi, w drodze rozporządzenia, sposób tworzenia oraz prowadzenia, w tym aktualizacji i udostępniania, zbiorów uwzględniający zakres informacyjny, strukturę, format i rozdzielczość przestrzenną danych gromadzonych w zbiorach oraz zakres informacyjny i strukturę metadanych infrastruktury informacji przestrzennej w zakresie zagospodarowania przestrzennego,

mając na uwadze zapewnienie spójności i aktualności danych dotyczących aktów, o których mowa w art. 67a ust. 2, oraz zasadę interoperacyjności, o której mowa w przepisach o infrastrukturze informacji przestrzennej". Akt wykonawczy do tego przepisu stanowi Rozporządzenie Ministra Rozwoju, Pracy i Technologii z dnia 26 października 2020 r. w sprawie zbiorów danych przestrzennych oraz metadanych w zakresie zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. poz. 1916 z późn. zm.).

Rozporządzenie to określa (§ 1) :

- 1) sposób tworzenia oraz prowadzenia, w tym aktualizacji i udostępniania, zbiorów danych przestrzennych, uwzględniający zakres informacyjny, strukturę, format i rozdzielczość przestrzenną danych gromadzonych w zbiorach danych przestrzennych;
- 2) zakres informacyjny i strukturę metadanych infrastruktury informacji przestrzennej w zakresie zagospodarowania przestrzennego.

To właśnie z zapisów Rozporządzenia Ministra Rozwoju, Pracy i Technologii z dnia 26 października 2020 r. w sprawie zbiorów danych przestrzennych oraz metadanych w zakresie zagospodarowania przestrzennego wynika wprost, że dane przestrzenne redaguje się w formie plików GML (§3 ust. 3 i § 6 rozporządzenia).

Natomiast samo wdrożenie formatu GML wynika z wdrożenia Dyrektywy 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE) (Dz. U. UE. L. z 2007 r. Nr 108, str. 1 z późn. zm.), której celem było ujednoczenie infrastruktury informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej i która została zaimplementowana do polskiego porządku prawnego ustawą z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 242).

Art. 7 rozporządzenia wykonawczego do dyrektywy (Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1089/2010 z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie wykonania dyrektywy 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie interoperacyjności zbiorów i usług danych przestrzennych (Dz. U. UE. L. z 2010 r. Nr 323, str. 11 z późn. zm.) wskazał wprost, że zasady kodowania danych przestrzennych muszą być zgodne z EN ISO 19118 a standardem implementującym tę normę jest właśnie GML (ISO 19136). Organ nadmienia, że w związku z implementacją dyrektywy INSPIRE odczytywarka plików GML jest udostępniona na stronie rządowej : [www.gov.pl](https://www.gov.pl/web/gov/sprawdz-poprawnosc-danych-przestrzennych-oraz-metadanych) w zakładce: <https://www.gov.pl/web/gov/sprawdz-poprawnosc-danych-przestrzennych-oraz-metadanych> .

Warto również nadmienić, że co do zasady, zasada określoności prawa dotyczy przede wszystkim szczegółowości i jasności zastosowanych zapisów, co podkreślił WSA w Warszawie w wyroku z dnia 22 maja 2019 roku (IV SA/Wa 325/19), wskazując, że: „Według Sądu, przytoczone rozwiązania planistyczne ze względu na swoją nieprecyzyjność i niejednoznaczność wywołują wątpliwości co do możliwego sposobu zagospodarowania objętych zaskarżonym planem nieruchomości skarżącej Spółki, a w konsekwencji także co do wymagań stawianych projektowi budowlanemu. Ustalenia planu w tym zakresie naruszają zasadę określoności prawa wywodzoną z art. 2 Konstytucji oraz zasady sporządzania planu miejscowego”. Osoba skarżąca nie wskazała konkretnego zapisu uchwały, który byłby nieczytelny, niejasny, niedookreślony, co nie pozwala na uznanie zarzutu jako uzasadnionego. Nawet gdyby fikcyjnie , wyłącznie na chwilową potrzebę retoryki wyводу przyjąć, że sam tytuł własności do przedmiotowej działki pozwala skarżącemu powoływać się na interes prawny w rozumieniu art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, to i tak nie zostało wykazane naruszenie tego interesu. Jak wynika z przywołanego wyżej orzecznictwa, sam fakt bycia właścicielem nieruchomości objętej ustaleniami planistycznymi nie zwalnia strony z obowiązku wykazania, że zaskarżona uchwała rzeczywiście ogranicza lub pozbawia ją określonych uprawnień. Warto również w tym miejscu odnieść się do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 lipca 2025 roku (III OSK 1030/25), który dodatkowo potwierdza tę tezę, w przywołanym rozstrzygnięciu sąd bowiem wskazał iż: „Nie wystarczy powoływać się na kwestie ogólne, tj. jak dany plan miejscowy kształtuje zagospodarowanie przestrzeni, lecz wymagane jest w tego rodzaju sprawie wskazanie, jak konkretnie plan miejscowy narusza prawa lub obowiązki przysługujące właścicielowi danej nieruchomości”. Powyższe wystarczająco potwierdza, że aby skarżący faktycznie miał w niniejszej sprawie legitymację procesową, musiałby ponieść faktyczną szkodę. W niniejszej sprawie taki skutek nie został wykazany. Jak wynika z przywołanego wyżej orzecznictwa, sam fakt bycia właścicielem nieruchomości objętej ustaleniami planistycznymi nie zwalnia strony z obowiązku wykazania, że zaskarżona uchwała rzeczywiście ogranicza lub pozbawia ją określonych uprawnień. W niniejszej sprawie takiego skutku nie wykazano.

Mając na uwadze wszystko co powyższe skarga w zakresie odwoływania się zastosowania „specjalistycznego pliku” – tj. GML jest nieuzasadniona prawnie a zasada określoności prawa nie została naruszona.

4. Zarzut naruszenia prawa własności oraz , że uchwała ingeruje w prawo własności w sposób nieproporcjonalny i nieczytelny

Również zarzut naruszenia prawa własności oraz , że uchwała ingeruje w prawo własności w sposób nieproporcjonalny i nieczytelny, nie znajduje uzasadnienia prawnego.

W niniejszej sprawie skarżący nie wykazał, aby zaskarżona uchwała w sposób nieproporcjonalny ingerowała w jego prawo własności ani też powyższego nie uzasadnił. Nie wskazano konkretnego ustalenia planu ogólnego odnoszącego się do nieruchomości skarżącego, które prowadziłyby do rzeczywistego pogorszenia dotychczasowej sytuacji prawnej. Przeciwnie, z przywołanych w tym piśmie zapisów planu ogólnego jak i obowiązującego wcześniej studium uwarunkowań i zagospodarowania przestrzennego wynika, że możliwość zagospodarowania działki, będącej przedmiotem skargi, względem poprzedniego stanu planistycznego nie uległa pogorszeniu. W takim stanie rzeczy zarzut nieproporcjonalnej ingerencji w prawo własności nie może zostać uznany za wykazany. Organ wskazuje też, że osoba wnosząca skargę nie składała wniosków ani uwag do planu ogólnego na etapie procedury jego uchwalania. Nie brała tym samym udziału w ogłoszonych konsultacjach społecznych – w tym nawet w spotkaniu otwartym i konsultacjach z projektantem.

Należy więc uznać zarzut za chybiony, gdyż zapisy skarżonej uchwały są jasne i nie budzą wątpliwości, a jedynie nie podobają się Skarżącemu.

Mając na uwadze wszystko co wyjaśniono powyżej, nie znajduje uzasadnienia użyte w skardze szablonowo stwierdzenie, że wskazane naruszenia mają charakter istotny i uzasadniają stwierdzenie nieważności uchwały w całości.

5. Granica zaskarżenia aktu prawa miejscowego

Odpowiadając na skargę organ podnosi także, że postępowaniu inicjowanemu na podstawie art. 101 u.s.g., zgodnie z utrwalonym orzecnictwem sądów administracyjnych: „należy podkreślić, że granice zaskarżenia, wyznaczone w powołanym wyżej art. 101 ust. 1 u.s.g. naruszeniem interesu prawnego wskazują wszakże, iż sąd może dokonywać oceny zaskarżonej uchwały tylko w zakresie wyznaczonym granicami przysługującego skarżącemu interesu prawnego (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 15 września 2011 r., IV SA/Wa 884/11, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl>, dalej: CBOSA)”

Stanowisko takie zostało potwierdzone również m.in. w wyroku WSA w Łodzi z dnia 6 czerwca 2023 roku (II SA/Łd 362/23), czy wyroku WSA w Opolu z dnia 20 lipca 2023 roku (II SA/Op 195/23) a także w wyroku NSA z 25.11.2008 r., II OSK 978/08, LEX nr 530031, uznając, w istocie rzeczy, że zakres sprawy sądownoadministracyjnej zainicjowanej skargą wniesioną na podstawie art. 101 u.s.g. wyznacza zakres naruszenia interesu prawnego skarżącego. W uzasadnieniu wyroku z 5.06.2014 r., II OSK 117/13, LEX nr 1511174, zmierzającego w tym samym kierunku, NSA wskazał argumenty przemawiające na rzecz prezentowanego stanowiska: „w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. orzeka się jedynie w «granicach» interesu prawnego skarżącego. Oznacza to, że przedmiotem badania pod względem zgodności z prawem jest cała uchwała w sprawie planu, jednakże w przypadku stwierdzenia naruszenia zasad sporządzania planu lub istotnego trybu sporządzania planu, sąd może orzec o stwierdzeniu nieważności uchwały, ale tylko w części wyznaczonej granicami interesu prawnego skarżącego (...). Jeśli zatem skarżący wywodzi swój interes z prawa własności nieruchomości, to stwierdzenie nieważności tego planu powinno nastąpić tylko w odniesieniu do części tego planu dotyczącej tych nieruchomości. Przyjęcie poglądu, że w sytuacji zaskarżenia uchwały w sprawie miejscowego planu w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g., sąd może stwierdzić nieważność całej uchwały, niezależnie od tego, czy stwierdzone naruszenia odnoszą się do całości planu, czy tylko części, która odnosi się do nieruchomości skarżącego, prowadzi w efekcie do wypaczenia istoty skargi z art. 101 ust. 1 u.s.g., gdyż skarga taka staje się w efekcie narzędziem do eliminowania z obrotu prawnego uchwał w całości, bez względu na to, czy stwierdzone naruszenia przy jej procedowaniu miały jakikolwiek wpływ na interes prawny skarżącego. Przez to nie różni się ona niczym od skargi organu nadzoru składanej w trybie art. 93 ust. 1 u.s.g., której celem jest wyeliminowanie z obrotu sprzecznej z prawem uchwały organu samorządu. W efekcie skarga taka staje się skargą o charakterze actio popularis, a temu z całą pewnością nie służy instytucja obywatelskiej kontroli nad legalnością działalności organów samorządu terytorialnego określona w art. 101 ust. 1 u.s.g.”.

W konsekwencji żaden z zarzutów podniesionych w skardze nie zasługuje na uwzględnienie, a zaskarżona uchwała nie narusza ani przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ani konstytucyjnych standardów określoności prawa oraz ochrony prawa własności a ile skarga nie zostanie

odrzucona zgodnie z tym o co wnioskuje i co uzasadnia organ, to powinna być rozpatrzona jedynie w granicach jednoznacznie w skardze wskazanych.

6. Wnioski

Podsumowując więc, należy przyjąć iż na gruncie niniejszej sprawy osoba skarżąca, która zainicjowała niniejsze postępowanie, nie wykazała legitymacji skargowej.

Odnosząc się natomiast do prawidłowości procedury planistycznej, wskazać należy, iż została ona przeprowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, z zachowaniem wszelkich wymaganych etapów oraz zasad partycypacji społecznej.

W szczególności uchwałą nr 10/II/2024 Rady Gminy Dębowiec z dnia 28 maja 2024 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia planu ogólnego gminy Dębowiec prawidłowo zainicjowano procedurę sporządzania planu ogólnego.

W dniu 16 sierpnia 2024 r. Wójt Gminy Dębowiec dopełnił obowiązku zawiadomienia o przystąpieniu do sporządzenia planu ogólnego oraz umożliwił składanie wniosków. Informacja została podana do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty i prawem wymagany, tj. poprzez publikację na tablicy ogłoszeń urzędu, w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie internetowej oraz w prasie lokalnej („Dziennik Zachodni”). W ustawowym terminie wpłynęło 45 wniosków obejmujących 119 działek, co potwierdza realny udział społeczeństwa w procedurze.

Po sporządzeniu projektu aktu, w dniu 24 października 2025 r. ogłoszono konsultacje społeczne, które trwały do dnia 21 listopada 2025 r. Procedura konsultacyjna obejmowała możliwość składania uwag, organizację spotkania otwartego oraz dyżury projektanta. Informacje o konsultacjach rozpowszechniono w analogiczny, prawidłowy sposób jak na wcześniejszym etapie. W toku konsultacji wpłynęło 15 uwag, z których część została uwzględniona (1 w całości, 3 częściowo), co skutkowało wprowadzeniem stosownych zmian do projektu, bez konieczności ponawiania procedury.

Ostatecznie, Rada Gminy Dębowiec uchwałą nr 131/XVIII/2025 z dnia 16 grudnia 2025 r. przyjęła plan ogólny gminy. Akt ten został prawidłowo ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego w dniu 17 grudnia 2025 r. (poz. 7767), co stanowiło warunek jego wejścia w życie.

Powyższe okoliczności jednoznacznie potwierdzają, iż procedura sporządzenia i uchwalenia planu ogólnego została przeprowadzona zgodnie z obowiązującymi regulacjami prawnymi, z zachowaniem zasad jawności, transparentności oraz udziału społeczeństwa.

Nadto należy wskazać, że nawet w sprawach planistycznych nie każde podniesione uchybienie może prowadzić do uwzględnienia skargi z art. 101 ust. 1 u.s.g. Jak trafnie wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w wyroku z dnia 20 stycznia 2026 r., sygn. akt II SA/Bd 309/25, „Uchwała, aby uznać ją za nielegalną, musi nie tylko naruszać interes prawny skarżącego, ale też naruszać go nielegalnie, bądź poprzez nieuzasadnione, nieproporcjonalne ingerowanie w prawo własności bądź poprzez nieprawidłowości związane z procedurą planistyczną - wadliwym trybem uchwalania planu miejscowego, na skutek których to uchybień interes prawny skarżącego zostałby naruszony. Nie każde zatem naruszenie trybu sporządzania planu miejscowego będzie podstawą uwzględnienia skargi na uchwałę w przedmiocie uchwalenia bądź zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wniesionej na podstawie art. 101 u.s.g., a tylko takie, które wpływa na sferę prawną wnoszącego skargę.” Pogląd ten zachowuje aktualność również przy kontroli uchwały w sprawie planu ogólnego gminy.

Odnosząc się do zarzutów wskazanych w skardze dotyczących samej uchwały – nie mają one pokrycia w stanie faktycznym ani prawnym.

Niezależnie od powyższego, podkreślenia wymaga, że plan ogólny gminy nie stanowi aktu planistycznego będącego podstawą do wydawania decyzji o pozwoleniu na budowę. Funkcję tę pełni miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. W konsekwencji, uchwalenie planu ogólnego nie wywołuje bezpośrednich skutków prawnych w zakresie możliwości realizacji inwestycji na danej nieruchomości, co dodatkowo wyklucza

możliwość przyjęcia naruszenia interesu faktycznego lub prawnego skarżącego w skardze, która nie ma charakteru skargi powszechnej.

Nie zostało wykazane, aby uchwała pozbawiła skarżącego określonych uprawnień albo w sposób realny i aktualny ograniczyła zakres wykonywania prawa własności. Skarga opiera się na twierdzeniach ogólnych i abstrakcyjnych, niepowiązanych z wykazaniem jakiegokolwiek konkretnego uszczerbku w sferze prawnej skarżącego, podczas gdy art. 101 ust. 1 u.s.g. wymaga, aby podstawą skargi było naruszenie już dokonane, a nie jedynie hipotetyczne, co podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 sierpnia 2025 roku (II GSK 1155/25) wskazując, że: „Jeżeli więc interes prawny, o którym jest mowa w art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym ma bezpośrednio dotyczyć sfery prawnej określonego podmiotu - w którą miałyby ingerować (wobec jej elementów regulacyjnych oddziaływujących na interes prawny skarżącego) uchwała (zarządzenie), o której stanowi wymieniony przepis prawa - a przy tym powinien być on osobisty (własny, indywidualny) oraz aktualny i realny - w tym również w rozumieniu omawianego pojęcia, że w dacie wejścia w życie uchwały lub zarządzenia organu gminy interes ten w danej sytuacji faktycznej i prawnej obiektywnie oraz rzeczywiście istnieje, co oznacza, że nie może być on hipotetyczny, czy też przewidywany w przyszłości - to o jego naruszeniu można wnioskować na tej (tylko) podstawie, gdy naruszenie to cechuje się bezpośredniością, aktualnością i realnością, a więc gdy skutkiem wejścia w życie jednego z wymienionych aktów organu gminy lub ich konkretnych postanowień jest rzeczywiste naruszenie istniejącego interesu stwarzając stan jego realnego zagrożenia, który musi również istnieć w dacie wniesienia skargi do sądu administracyjnego, a nie tylko tworzyć zagrożenie wystąpienia tego naruszenia w przyszłości”.

Do naruszenia w tym zakresie nie doszło, zaś treść skargi w żaden sposób nie uprawdopodobnia istnienia interesu prawnego w tym zakresie, tak samo jak nie uprawdopodobnia uchybień, powodujących nieważność skarżonego aktu prawnego, bądź też przemawiających za uznaniem, iż został on wydany z naruszeniem prawa. Tak samo konstrukcja prawna aktu prawa miejscowego odpowiada wymogom formalnym - co również wykazano niniejszą odpowiedzią.

W związku z powyższym uzasadnione jest wniesienie merytoryczne jak w petitium - o odrzucenie skargi z uwagi na brak wykazania naruszenia interesu prawnego, ewentualnie - w razie nieuwzględnienia tego wniosku - o oddalenie skargi w całości.